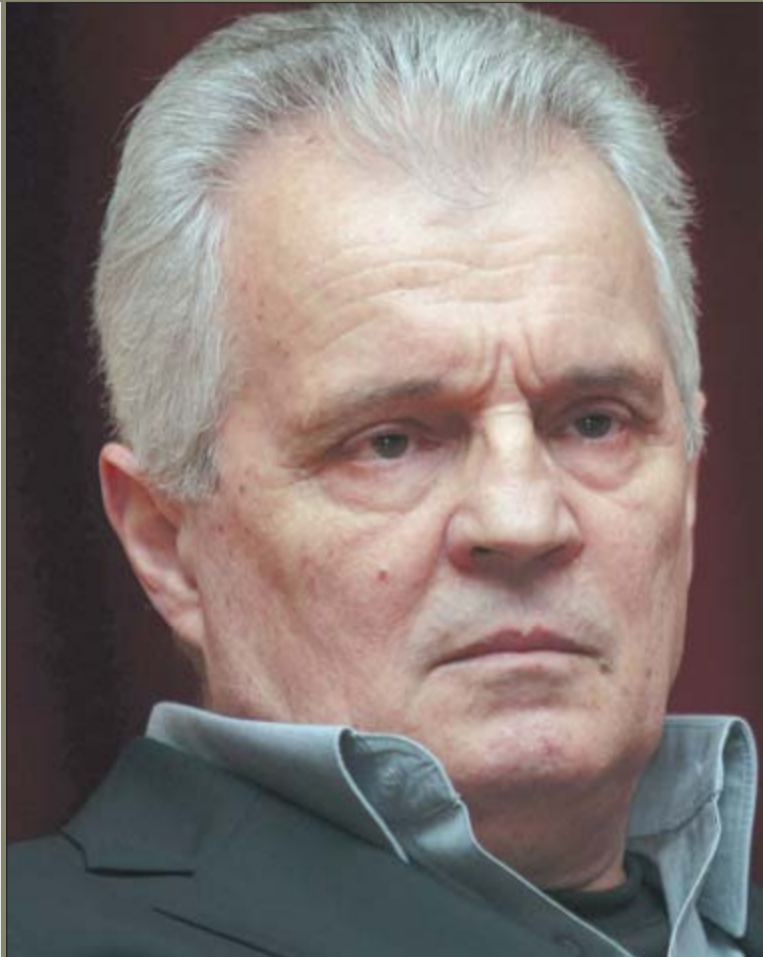

Ivan Lovrenović

Brišite me sa svojega spiska

Kada gospodin Abdulah Sidran u svojoj kući pravi spiskove podobnih pisaca, i sâm sam na Grbavici, s obitelji, pod strahovladom Karadžića i krvavoga Batka, nemamo pojma ni o kakvim razmjenama, još manje o stvaranju novih književničkih društava

Trebalo je da prođu pune dvadeset i dvije godine - a da ne bi nedavne tribine Društva pisaca u Bosni i Hercegovini, ni to ne bi bilo dovoljno - pa da saznam što se u vezi s Društvom i piscima spremalo u maju 1992. I to iz usta protagonista i svjedoka, Abdulaha Sidrana. A Sidran je čovjek častan, da parafraziram "pohvalu" Brutu Shakespearova Marka Antonija, ima li ikog živa da njemu ne bi vjerovao!

Evo, dakle, što nam sad otkriva Sidran, a

Oslobođenje prenosi, nadat se, vjerno: "Mi smo onda u razmjeni s Grbavice dobili Zlatka Topčića, napravili smo spisak pisaca koji ispunjavaju književne kriterije, i svi su morali potpisati povelju da se u BiH provodi agresija i nasilje, da mi pišemo na bosanskom jeziku".

Prvi put čujem

Izveštaj drugoga medija (NAP) sadrži još konkretniji podatak, da je taj sastanak u maju 1992, na kojemu "se pravio spisak člano-

va koji ispunjavaju književne kriterije", Sidran "organizirao u svojoj kući".

U to vrijeme, kada gospodin Abdulah Sidran u svojoj kući pravi spiskove podobnih pisaca, i sâm sam na Grbavici, s obitelji, pod strahovladom Karadžića i krvavoga Batka, nemamo pojma ni o kakvim razmjenama, još manje o stvaranju novih književničkih društava, na svoju ruku i na vlastiti rizik gledamo kako iznijeti živu glavu. Kolegi Jakovu Jurišiću, službeno predsjedniku postojećega Udruženja književnika BiH, to nije

uspjelo, poginuo je na Zlatištu kao mučenik. A jedan od najpotresnijih i najknjiževnijih dokumenata evropske logorologije, posthumno objavljena Jurišićeva "Škola stradanja", kao ni njegova osobna sudbina, pažnju bosanskohercegovačkoga Društva pisaca nikada nisu na dostojan način privukle. Ove mi je reminiscencije snažno na površinu izvukla zapanjenost dvadesetdvogodišnjim neznanjem o onome o čemu Sidran danas govori a ja prvi put čujem.

Tko su ti koji, na čelu s domaćinom Sidra-

Enver Kazaz

Lešina književnosti

Brišite me sa spiska članstva Društva pisaca BiH, jer zaudara Sidranom i glavama što plješću na lešinu književnosti u kojoj je samo pitanje ko će i na koji način utrošiti novce od hotela u Herceg-Novom

Kamerni teatar 55 jučer je bio obojen u književničke boje. U organizaciji Društva pisaca Bosne i Hercegovine održana je javna diskusija "Pisac, književnost i književničke asocijacije danas", u kojoj su učestvovali Dževad Karahasan, novi predsjednik Društva pisaca BiH, te mnogi poznati autori: Ljubica Ostojić, Zlatko Topčić, Sead Truhulj, Goran Samardžić, Mustafa Zvizdić, Ivan Kordić, Almir Bašović i Mujo Musagić. Tako u tekstu pod naslovom "Očuvati dignitet" započinje izvještaj Oslobođenje sa ovog skupa, novina koja zajedno sa Abdulahom Sidranom progona Gorana Simića u posljednjih mjesec-dva.

Dreseri patriotizma

Oslobođenje daje prostor, a Sidran puca jezikom mržnje, optužujući Simića za krvno srodstvo sa generalom Vojske Republike Srpske. Nikad ni ta novina ni Sidran nisu spomenuli da je brat Gorana Simića poginuo kao pripadnik Armije BiH u Sarajevu. Naravno, ni to da je Simić ostao sa porodicom u Sarajevu pod opsadom, trpeći sve ono što su trpjeli i drugi građani.

Oslobođenje radi 2014. ono što je desetak godina činio rahmetli Ljiljan i njegovi dobro plaćeni dreseri patriotizma sa bezbjedne distance, iz Ljubljane, da bi potom jedan od njih postao savjetnikom predsjednika Izetbegovića i s te pozicije nastavio vakcinisati javnost protiv svakog opozicionog mišljenja. Danas se Sidran i pjesnik Predsjednikov Savjetnik hoće namenuti za autoritete koji kanoniziraju interpretaciju ratnih zbivanja, kako bi prisvojili patriotski simbolički kapital i utjerali građanstvo u tor u kojem se mora blejati o svemu samo na jedan način - njihov. Nisu Sidran i pjesnik Predsjednikov Savjetnik jedini dreseri patriotizma. Vrti se u intelektualnom miletu još mnogo takvih mediokritetskih giganata koji nas svako malo podsjećaju, danas u Oslobođenju baš kao nekad u rahmetli Ljiljanu i Walteru, kako je nužno da svako od nas u sebi špijunira i prijavi na odgovarajuće mjesto u mentalnom kazamatu svaku nepoćudnu misao i da svako u sebi mora odgojiti Bošnjaka po njihovoj mustri. U njoj se zelena pretače u boju konvertibilne marke i bankovni saldo, a

patriotizam ovjerava zbirom novčanica. Iznad svega toga su velike riječi: Nacija, Islam, Bosna, Alija, Agresija...

Uvijeno u celofan

A šta su čuli mnogi poznati autori, kako ih titulira Oslobođenje, na pomenutom skupu Društva pisaca BiH kojim je predsjedavao Dževad Karahasan, akademik i pisac, i pritom ushićeno pljeskali? Čuli su kako je Sidran održao sastanak s neimenovanim piscima u svojoj kući, nakon što je iz zgrade Društva pisaca u maju 1992. protjerao članove uprave, u vrijeme kad je pisao ode s blesavim rimama: ...Čelo, Topa, to nema Evropa i udvoričke pjesmuljke u kojima je naglašavao da s ponosom stišće ruku ratnom ministru policije. Tamo su on i neimenovani pisci, kaže se u izvještaju Oslobođenja i novinske agencije Patria, "napravili spisak pisaca koji ispunjavaju književne kriterije, i svi su morali potpisati povelju da se u BiH provodi agresija i nasilje, da mi pišemo na bosanskom jeziku".

Pogledajmo izbliže tu scenu: stoji najveći živući u Bošnjaka, kako ga je titulirao Lji-

nom, u maju 1992. prave spisak pisaca i utvrđuju kriterije; tko i po kojim kriterijima je njih ovlastio da to rade - o tome ni sada ne doznajemo ništa. Otkud im ovlast da propisuju piscima da moraju potpisati bilo što, pa bila to i forma izjašnjenja o "agresiji i nasilju", ili o imenu jezika na kojemu pišu - ni o tome ne doznajemo ništa. Ali je frapantno jasno kamo u pogledu modela ponašanja i društvene simptomatike spadaju ove figure i postupci. Voluntarističko pravljenje spiskova i utvrđivanje kriterija podobnosti, prisvajanje patriotske ispravnosti, prisvajanje jedinoispravne interpretacije povijesti, prisiljavanje na iskazivanje pravovjernosti (svi su morali potpisati), nacionalistički ekskluzivizam i naredbodavnost u propisivanju jezika kojim ima da pišeš - sve su to jaka, stajaća mjesta rigidnih ideologija kolektivizma, potpuno i pogubno suprotnih elementarnim načelima slobode, pogotovo one slobode na kojoj počiva sama ideja književnosti, književničkoga posla i književničkih društava.

Zapravo je šokantno da smo dobili ovako otvoren iskaz, makar i s ovolikim zakašnjenjem, a Sidran je čovjek častan, pa se njegova ispovijest ne može dovoditi u sumnju. Časni su, bez sumnje, i svi oni koji su na spomenutoj tribini saslušali to njegovo priznanje, a ne samo da nitko u njemu ni-

je našao ništa što bi izazivalo zapitanost, zabrinutost, dilemu barem, nego je, po medijskim izvještajima "nakon pljeska prisutnih, diskusija nastavljena".

Nacionalističko namigivanje ulici

Nitko od prisutnih, također, nije osjetio potrebu da bilo što kaže ni povodom Sidranovih ponovljenih ideoloških invektiva upućenih kolegi Goranu Simiću. Sadržajno i argumentacijski one, doduše, jesu besmislene i bespredmetne, ali su u svojem opakom populističkom i nacionalističkom namigivanju ulici jako operativne i efikasne, o čemu zorno i tvorno svjedoče neugodnosti što ih Simić već doživljava u divnoj sarajevskoj svakodnevnici.

Blažena je ta neosjetljivost pisaca, zabrinutih za status i sudbinu svojega udruženja, a potpuno nezabrinutih za položaj kolege pisca u većinsko-manjinski struktuiranom gradu i društvu, ugroženoga sistematskim, višemjesečnim javnim patriotskim denuncijacijama uglednoga i časnog A. Sidrana, sve uz "pljesak prisutnih" kolega. Blažena, i nepodnošljiva.

Pripadati ovakvom Društvu pisaca nespojivo je s elementarnim samopoštovanjem.

Tražim da me i formalno brišete sa spiska članova Društva pisaca u Bosni i Hercegovini. (Sarajevo, 7. jula 2014)

ljan, u svojoj radnoj sobi u svoj svojoj tjelesnosti iznad pognutih spisateljskih glava i diktatorski deklamuje: potpisuj! Glave se poginju još više nad papir i potpisuju. A potom glave 2014. plješću, ushićeno, slugeranski, jer velike su riječi u pitanju: Agresija, Nasilje, Bosanski Jezik. A na to Karahasan dodaje floskulu prosvjetiteljska misija jezika, uvijajući u celofan ono što su pisci morali da potpišu. I eto Bosne po Sidranovoj mjeri: moraš pisati bosanskim da bi postao članom Društva pisaca Bosne i Hercegovine u kojoj su tri standardna jezika: bosanski, hrvatski i srpski.

U svijetu koji imalo drži do sebe Sidranovo svi su morali potpisati bilo bi označeno kao diskriminacija i asimilacija i, naravno, nacionalizam. A glave koje su potpisale i koje ushićeno plješću to doživljavaju kao odanost Domovini i Naciji, tj. Patriotizam. Potpun trijumf gluposti, poniznosti, slugeranstva iznad svega. To je taj dignitet koji se očuvao u Kamernom teatru 55, obojenom u književničke boje, kako s patosom izvještava nepismeno Oslobođenje i Sidranova borba za istinitu interpretaciju agresije na BiH i genocida počinjenog u njoj.

Zato me brišete sa spiska članstva Društva pisaca BiH, jer zaudara Sidranom i glavama što plješću na lešinu književnosti u kojoj je samo pitanje ko će i na koji način utrošiti novce od hotela u Herceg-Novom, čiji je vlasnik ova spisateljska udruga i koji će, zna se to, biti prodan za 600.000 maraka. Poznata je ta formula u kojoj se u parole o bošnjaštvu i patriotizmu ukalkuliše bankovni saldo.

(Preneseno s portala tačno.net)

Goran Simić Brišite me iz članstva Društva pisaca... i to tri puta

(Pismo: Ostavka na članstvo u Društvu pisaca BiH)

Nakon ostavki na članstvo u Društvu pisaca BiH mojih kolega Ivana Lovrenovića, Envera Kazaza i Atifa Kujundžića ne želim više biti članom Društva koje već godinama doživljava književnu, moralnu, estetsku eroziju pa vas molim da me brišete iz svoga članstva, gdje se pisci već duže vremena dijele na podobne i nepodobne, pravovjerne i one druge. Ja sam onaj drugi. Gagnula me je do suza izjava vašeg člana Abdulaha Sidrana kojem ste, sudeći prema pisanju dnevnika Oslobođenje, dali počast da otvori vašu sesiju što je počelo tradicionalnim pljuvanjem mene, a nastavilo se nečim što se zove ispovijest o paralelnoj historiji zločina Udruženja književnika.

Nisam jedini

Nisam jedini član-pisac koji postavlja pitanje ko je to odlučivao 1993. da li je smrt našeg kolege pjesnika Jakova Jurišića, manje vrijedna od slobode kolege pisca Zlatka Topčića, ili obratno, čime su se očito bavili isti oni pisci koji su kao uslov za slobodu govora i pisanja i pripadanja Bosni i Hercegovini samim piscima uskratili slobodu da pišu vlastitim jezikom, kako god se on zvao. Već dugi niz godina koje se mjerse sa dvije cifre, suočavamo se sa strašnim pitanjem lažnog ili nelažnog datuma nastajanja Društva pisaca u ovome pravnom obliku u kojem neuvjerljivo postoji i danas. Svaki laik može provjeriti, makar po objavljenim i

dostupnim saopštenjima u dnevnom listu Oslobođenje iz 1992. da je naša asocijacija postojala, zajedno sa kuhinjom za gladne i sa (uz inat) održanim Sarajevskim danima poezije u zgradi starog radija Sarajeva. Ovdje se suočavamo sa pitanjem ko je i gdje davao zeleno svjetlo nacionalno podobnim ili nepodobnim piscima i takozvanom novom Društvu pisaca, kojem sam, eto do koji minut prije, pripadao.

Mi i oni

Vidljive ideološke i nacionalne podjele na "mi i oni", fašističke podjele na "podobne i nepodobne" bez obzira na književne kvalitete, jesu elementi koji su doveli do erozije slobode govora članova Društva pisaca i osipanja članstva. Naš kolega pisac Dževad Karahasan koji se nedavno prihvatio funkcije predsjedni-

ka Društva pisaca, mada niko ne zna iz kojih motiva, moraće nam odgovoriti na neka pitanja koja se tiču funkcionisanja naše asocijacije u budućnosti, ali i o prošlosti koja se tiče objavljene izjave A. Sidrana u Oslobođenju o "kućnim dogovorima" iz 1992, o čemu se Karahasan kao predsjednik Društva pisaca još nije izjasnio. Mada je morao. Ako ništa, ono zbog brojnih članova Društva pisaca koji se plaše hoće li biti podobni ili nepodobni u vremenu koje nam dolazi. A ja takvom Društvu pisaca ne želim da pripadam i molim vas da moje ime u članstvu ovakvog Društva prekinete tri puta.

Atif Kujundžić

O ideološkoj drobilici

Atif Kujundžić je, nakon razmjene nekoliko riječi sa Ivanom Lovrenovićem i čitanja teksta Envera Kazaza, zatražio brisanje iz evidencije Društva pisaca BiH u komentaru ispod Kazazovog teksta, koji je objavljen na portalu tačno.net.

- O ovoj "ideološkoj drobilici" čitam prvo u tekstu Ivana Lovrenovića kojega visoko cijenim. Potom u tekstu Envera Kazaza, koji mi je jednako važan i drag. Iako sam bio član ranijeg Udruženja književnika, niko me nije tjerao da išta potpišem 1992. (Daleko je moje selo malo). Primljen sam ponovo po želji Društva pisaca BiH 1998. (nisam htio pisati nikakve molbe). Kako do sada nisam znao, molim mog druga Gorana Simića da mi halali i da primi moje iskreno saučešće zbog bratove pogibije. Pošto sebe ne smatram važnim piscem, molim da me se briše, bez ikakve štete i posljedica. Ako sam neko me nešto kriv, molim da mi ne zahateri.

